



FRANCO FORTE
GUIDO ANSEMI

ROMULUS PRVNÍ KRÁL

KIO KAN



edice
KIO KAN

Copyright © 2019 Franco Forte and Guido Anselmi
This edition published in agreement
with Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA)
Translation © Eva Klímová, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z italského originálu ROMOLO, IL PRIMO RE
přeložila Eva Klímová
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-151-8

*Tuto knihu věnuji jedné
z nejdůležitějších žen v mém životě:
své dceři Valentíně.*

FRANCO FORTE

Lucii, Enzovi a Simoně
GUIDO ANSELMI

Hlavní postavy

ACCA LARENTIA,	manželka Faustulova, adoptivní matka Romula a Rema
AKRON,	král Caeniny
AMULIUS,	tyran Alby Longy
AVILIUS,	cvičitel Romula a Rema
BLESUS,	pastýř ve vesnici na Palatinu, vrstevník Romula a Rema
CELER,	velitel římské jízdy
ELBUTIUS,	pastýř ve vesnici na Palatinu
ERASTUS,	první učitel Romula a Rema
HERSILIA,	mladá sabinská dívka
EULALIA,	adoptivní dcera Erastova
FAUSTULUS,	pastýř a adoptivní otec Romula a Rema, manžel Acca Larentie
GALERIUS,	římský senátor
LUCUMON,	generál Caeniny

METTIUS CURTIUS,	velitel sabinské armády
NUMITOR,	bratr Amulia, legitimní král Alby Longy
HOSTILIUS,	syn Hersilie a Hosta Hostilia
HOSTUS HOSTILIUS,	generál římské armády
RHEA SILVIA,	vestálka Alby Longy, matka Romula, a Rema, dcera Numitorova a neteř Amuliova
REMUS,	bratr dvojče Romula
ROMULUS,	zakladatel a první král Říma
TARPEIA,	dcera senátora Tarpeia
TARPEIUS,	senátor a pán na Arxu
TERATIUS,	Amuliův otrok a otec Romula a Rema
TITUS TATIUS,	král Sabinů

Počátek

Alba Longa, r. 772 před Kristem

Nad vesnicí ležela hustá, chladná tma, nad poli a chýšemi z větví a bláta se rozprostíral těžký závoj ticha. Rhea Silvia přitiskla své nahé tělo k milenci a objímajíc mu pažemi hrud' vychutnávala si teplo jeho těla. Uvnitř jedné z chýší sloužící jako chrám Vesty posvátný oheň prodlužoval stíny, které na zdech kreslily proměnlivé tvary. V dálce štěkali a vrčeli psi, možná se rvali o nějakou mršinu, a mladík vedle ní se zachvěl.

Rhea Silvia mu rozcuchala vlasy. „Tak velký a silný a máš strach z pejška? Nebo jsou to duchové ohně, co tě znepokojuje?“

Mladík se na ni upřeně zadíval. „Já nemám strach z ničeho,“ ohradil se rozhodně.

Rhea Silvia přitiskla zuby k jeho rameni a napodobila výhrůžné zavrčení. „Ani z té nejzuřivější vlčice?“

Něžně ji pleskl. „Přestaň.“

Neposlechla, naopak, kousla ho, až bolestivě vykřikl.

Mladík se prudce otočil, uchopil ji za zápěstí a vahou vlastního těla ji uvěznil na slaměném lůžku.

„Nech mě!“ řekla se smíchem

„Jen když poprosíš o milost.“

Rhea Silvia se zmítala v jeho náručí a snažila se uvolnit sevření, ale on byl na ni příliš velký a silný.

„Dobrá, prosím o milost,“ vzdala se nakonec.

„To nestačí,“ řekl.

Rhea Silvia se na něho vyzývavě podívala. „A co bys ještě chtěl?“

„Je něco, co se mi na vlčicích líbí,“ odpověděl. „A nejsou to zrovna kousnutí nebo škrábnutí.“

„Tak co to je?“

„Líbí se mi, jak krmíte svá mláďata.“

Rhea Silvia se rozesmála. „Tak to se tedy, můj hrdý bojovníku, chceš proměnit v mláďátko a sát z prsu?“

„Přesně tak,“ pravil, uvolnil její zápěstí a přitiskl rty k jejím nadrům. „A když tě kousnu, nebudeš naříkat, jako pravá vlčice, když krmí své malé.“

„Přál bych si, aby tato noc nikdy neskončila,“ řekl mladík po chvíli, svíraje ji pevně v náručí.

„Skončí se svítáním, jako všechny jiné noci.“

Vážně a upřeně se na ni díval. „Jen když to budeme chtít my.“

Rhea Silvia se mu vymanila z objetí. „Nezačínej zas.“

Sledoval ji dychtivým, úpomým pohledem. „Utečeme spolu.“

„A kam bychom šli?“

„Na jih, k ostrovům. Najdeme si nějaké místo, kde začneme nový život. Spolu, já a ty.“

Unaveně potřásla hlavou. „Můj strýc mě nikdy nenechá odejít.“

„Nemůže tě neustále hlídat. Důvěřuj mi, dokážu tě odvést z tohoto vězení, najdu nějaký způsob.“

„I kdyby se nám to podařilo, kdybychom utekli kdoví kam a všechno opustili, co by se stalo s mým otcem? A s mou drahou rodinou, která by zůstala v Albě Lonze? Amulius by se nemilosrdně pomstil, na mých rukou by ulpěla jejich krev.“

„Tvůj otec je zbabělec. Svého bratra se bojí tak, že si nenechal vzít trůn, aniž hnul prstem. Dovolil, aby si Amulius vzal všechno, včetně jeho dcery.“

„Bohové neobdařili všechny stejnou odvahou. Mému otci byl určen jiný osud.“

Mladík vzrušením zvýšil hlas víc, než bylo nutné. „To je co? Zbabělost? Skloněnou hlavu a zrak sklopený k zemi? Hanbu dívat se, jak se jeho vlastní dcery...“

„Jak se dcery zmocnil strýc?“ dokončila za něho Rhea Silvia. „To jsi chtěl říct?“

Mladík uhnul pohledem. „Odpust mi.“

„Nemám strach podívat se pravdě do očí. Když se mě Amulius zmocnil poprvé, byla jsem ještě dítě, hned poté mě přiměl stát se vestálkou. Nikdy nezapomenu na puch jeho vzrušení, páchnoucí dech, zahanbení, které jsem pocítovala a které mě nikdy neopustí.“

Mladík ji objal. „Nejsi nucena toto všechno podstupovat, já tě dokážu zachránit.“

Jemně se od něho odtáhla. „Co ty zmůžeš? Co my můžeme udělat proti králi Alby Longy?“

„Jsi dcera Numitora, jsi princezna Alby Longy!“

Rhea Silvia potřásla hlavou. „Jsem jen otrokyně, zrovna jako ty. Jen převlečená za vestálku.“

„Zabiju ho, přísahám bohům, že mu srazím hlavu!“ křičel mladík s výrazem prudkého hněvu ve tváři.“

„Uvědomuješ si, že stále zbytečně opakujeme tatáž slova? Proti Amuliovi nezmůžeš nic.“ Vzala ho za ruce. „Nic. A dokud se budeš vzpírat svému osudu, budeš jen o to víc nešťastný.“

„Nesmírím se s tím, že jsem otrok, stejně jako nesnesu, aby žena, kterou miluji, byla násilím po vůli zvířeti, které je stejné krve.“

„Tento svět patří mocným, mužům, jako je Amulius. Takovým, jako jsme my, nezbyvá než trocha radosti.“

„Té se nikdo nenají, je dobrá jen k tomu, aby chtěl člověk víc.“

„Nám není dovoleno mít víc.“

„Tak si to vezměme!“

Rhea Silvia se zprudka odtáhla. „Chováš se jako blázen, nemám chuť tě dál poslouchat.“

Vzal její tvář do dlaní. „To si nemyslíš. Ty chceš mě přinejmenším tak, jako já chci tebe.“

„Já chci zůstat naživu a přeji si, aby se nikdo z mé rodiny nedostal do nebezpečí kvůli nějakému neuváženému jednání,“ namítala ona a položila svou dlaň na mladíkovu ruku. „A víc než cokoli jiného si přeji, ať byl v bezpečí ty. Amulius by tě stáhl z kůže, kdyby se o nás dověděl. V poslední době se chová divně, podezřívavěji a zlostněji než kdy předtím, bojím se, že něco tuší.“

„Už nedokážu snášet představu, že je ve tvé blízkosti. Co-pak to nechápeš? V noci mě mučí tisíce démonů, když pomyslím, že ležíš vedle toho zvířete.“

„Spokoj se s tím málem, co máme, a buď vděčný bohům za ty chvíle, které nám darují.“

„S tím se nikdy nespokojím, já prokleju bohy, jestliže...“

Přerušily ho hlasy, které přicházely zvenčí. Rhea Silvia zbledla. „To je on, Amulius! Musíš hned uprchnout!“

Mladík zaťal zlostí pěsti a vykročil směrem ke dveřím. „Už se nebudu skrývat.“

Rhea Silvia jej uchopila za paži. „Nebud' blázen, jestli nás najde spolu, bude šílet žárlivostí, zabije tebe a celou tvoji rodinu.“

Vymanil se ze sevření a z oltáře vedle ohniště uchopil obětní nůž. „To já zabiju jeho, nebo umřu, až se o to budu pokoušet,“ zamumlal a uchopil zbraň.

„Amulius zabije také mě... je právě toto, co chceš?“

Obrátil se směrem k ní, plný nejistoty, pak nůž zase odložil. „Jak jen můžeš pomyslet na něco takového?“

„Tak odejdi. Hned!“ Rhea Silvia rychle sesbírala jeho ubohé oblečení otrocka a popostrčila mladíka k opačné straně chrámové chýše, kde byla sláma spletená tak zlehka, že v ní zůstával malý otvor, kterým pronikal chladný noční vzduch.

Mladík ji s vášní naplněnou bolestí a obavami políbil. „Co ti udělá?“

„O mě se neboj, dokážu se z toho dostat.“

Vzal její hlavu do dlaní a opřel své čelo o její. „Nemohl bych bez tebe žít, rozumíš?“

„Teď už jdi. Jakmile budu moct, pošlu ti zprávu.“ Zlehka ho políbila. „Slib mi, že neuděláš nějakou hloupost.“

Ozval se silný hlas Amulia spolu s hlasy dalších mužů. Rhea Silvia se zděšeně otočila: i na tu dálku uměla rozpoznat strýcův hněv. Uchopila mladíkovu ruku, nožem v ní udělala hluboký šrám a nechala nasáknout kus hadru krví, která se řinula z rány. On ji překvapeně sledoval, nedbaje zranění na ruce, zatímco zvenčí se ozývalo zuřivé bušení.

Rhea Silvia ho vystrčila ven nevšímajíc si otázky, která zůstávala nevyřešená na milencových rtech. Jakmile mladíka pohltila tma, natáhla se rychle na lehátko a hadrem nasáklým krví se umazala mezi nohama. Rány se ozývaly stále zuřivěji, až dveře nakonec povolily. Amulius a dva knězi vrazili do chrámu, ale při pohledu na nahé tělo Rhey Silvie se hned zarazili. Amulius, oči plné šílené žárlivosti, přistoupil k ní. Zdálo se, že jeho mohutné tělo obepnuté bohatým šatem zabírá veškerý prostor chrámu a naplňuje vzduch arogancí a zpupností.

Aniž si to uvědomovala, stáhla se Rhea Silvia dozadu a přitiskla se zády až ke stěně, kde zůstávala bez hnutí a nedokázala od strýce odtrhnout zrak.

Amulius se rychle pohnul směrem k ní. „Vstaň!“ poručil pisklavým hlasem, který odporoval jeho autoritářskému a výhružnému vzezření.

„Odpusť mi,“ zašeptala Rhea Silvia a z očí se jí řinuly slzy.

Amulius jí uštědřil prudký kopanec do břicha, bolestí se schoulila do klubíčka a pokoušela se chránit před ranami, které se od něho na ni hlava nehlava sypaly.

„Nic jsem neudělala!“ křičela. „Nebyla to moje chyba!“

Amulius jí uchopil za vlasy tak prudce, až mu jich zůstal chomáč v ruce, a donutil ji vstát. Rhea Silvia si nevšimla bolesti a vymanila se ze sevření. Než ji Amulius mohl znovu uhodit, zvedla hadr nasáklý krví a ukázala ho kněžím. „Objevil se bůh Mars!“ vykřikla. „To on si vzal mé panenství!“

Amulius jí vytrhl hadr z ruky, začal jí s ním bít a přitom jí umazal krví i tvář. „Čím se to chceš chlubit, ty hnusná čubko?“

Rhea si rukama chránila obličej. „Byl to bůh, přísahám!“ odpověděla a hrůzou jí selhával hlas.

Amulius jí chytil za hrdlo, zesílil stisk a přitlačil jí zády ke stěně. „Urvu ti kus kůže a nasypu do rány sůl, jestli toho lhaní nenecháš.“

Jeden z kněží, plešatý a drobný muž s orlím nosem a tváří posetou drobnými jizvami, přistoupil blíž a snažil se je oddělit.

„Zadrž,“ vyzval Amulia a hlas se mu přitom chvěl strachy. „Jmenovala boha a my musíme zjistit, co se tu stalo.“ Odmlčel se a s viditelnou námahou polkl. „Nesmíme se vystavovat jeho hněvu.“

Amulius na něho upřel hněvivý pohled a Rhea Silvia dostala na chvíli strach, že je zabije oba dva. Pak ale stisk kolem jejího hrdla povolil. Jakmile se cítila volná, padla na kolena a lapala po dechu. Druhý kněz, zavalitý a holohlavý stařec, k ní přistoupil a zeptal se: „Co jsi to říkala o bohu Martovi? Mluv, rychle, vestálko!“

Rhea Silvia vstala a vykročila směrem k lehátku, aby si z něho vzala lehké roucho a mohla před chlípnými pohledy obou kněží zakrýt svou nahotu. „Právě jsem chtěla přiložit na posvátný oheň,“ pravila a ukázala směrem k ohništi, „když... jsem ho uviděla.“

„Co jsi viděla?“ pobízel ji muž s podobanou tváří.

„Vystoupil z ohně...“ Hlas jí selhal: nemusela strach předstírat, Amuliova blízkost jí naháněla hrůzu skutečnou. „Ohromný, krvavě rudý úd žhnul jako řeřavé uhlíky... zmoc-

nil se mě, nebral žádný ohled na mou vůli,“ pravila a propukla v pláč.

„Lhářko!“ Amulius ji uhodil tak prudce, že v pádu narazila na oltář. Jedna z hliněných váz se při nárazu rozbila a otevřela jí na čele velkou řeznou ránu. „Vytrhnu ti ten tvůj prolhaný jazyk!“ Uchopil jeden z ostrých střepů, přiložil jí ho na jazyk a do krve ho poranil.

„Ne, můj králi!“ vykřikl kněz zavalité postavy. Oba kněží se vrhli k Amuliovi. Hrůza z božího hněvu, která se jim zračila ve tvářích, byla viditelně větší než ta, kterou cítili před králem. „Jestli si ji zvolil, nesmírně nás obdaroval. Možná ji oplodnil, rozumíš? Je-li tomu tak, vestálka porodí syna Martova, který přinese slávu a prosperitu nám všem.“

„Je to jen malá špinavá lhářka. Jak jí můžete věřit?“

„Ale jsou tu důkazy,“ řekl jeden z kněží. Vytrhl z rukou Rhey Silvie roucho a ukazoval na krev, kterou si potřísnila stehna. „Bůh si vzal její panenství, vybral si ji. Musíme to stvoření, které jistě vložil do jejího lůna, chránit, za každou cenu!“

„Jestli nepřijmeme tento dar, Mars nás potrestá,“ dodal první kněz. „Jeho hněv by nás mohl zničit.“

Amulius přešel pohledem z jednoho na druhého, ústa se mu chvěla hněvem a celou tvář měl zkřivenou výrazem čiré nenávisti. „Odvedte ji pryč!“ zavrčel nakonec. „Zavřete ji a hlídejte ve dne v noci, dokud neporodí. Jestli vůbec porodí. Nesmí nikoho vidět ani s nikým mluvit. Rozuměli jste?“

Oba kněží několikrát kývli na souhlas. Když je Amulius míjel, stiskl rameno zavalitému muži. „Jestli se dozvím, že ji někdo přišel navštívit nebo s ní mluvil nebo jí předal jakýkoliv vzkaz, bude tě to stát život,“ zasyčel.

Kněz kývl znovu na souhlas, pak se přidal k prvnímu a spolu spěšně oblékli Rheu Silvii.

Dříve než Amulius vyšel ze dveří, uchopil dívku za ruku a přitáhl ji k sobě. „Ošálila jsi ty dva idioty, ale to ti k záchráně nepomůže,“ zašeptal s ústy těsně u její tváře.

Rhea Silvia se odklonila z dosahu jeho páchnoucího dechu. „Odpusť mi, prosím. Jsem krev tvé krve, neubližuj mi,“ zašeptala dost hlasitě, aby to oba kněží slyšeli.

Amulius hněvivě stiskl zuby. „Jestli skutečně porodíš bastarda, seberu ho a vhodím do Tibery dřív, než bude moci poprvé zaplakat. To přísahám na bohy.“

Rhea Silvia se se zatajovaným pláčem uchýlila k oběma kněžím. Ti ji odvedli, aniž by pohlédli do očí rozzuřeného Amulia.

Pro tuto chvíli se jí podařilo zachránit. Amulius dobře věděl, že už nebyla panna, protože to byl on sám, kdo ji o panenství hrubě připravil, když byla ještě dítě, ale nemohl to říct kněžím, kteří ji přijali do chrámu jako vestálku jisti si její neposkvrněností. Teď její věznění z moci Amulia skončilo. A přestože netušila, co s ní bude, pociťovala úlevu.

2

Alba Longa, r. 772 před Kristem

Kobka byla holá a vlhká, v jednom rohu malá hromádka slámy, v druhém páchnoucí díra pro vykonání tělesných potřeb. Vnější zdi tvořilo ztvrdlé bláto a suchá sláma, malým, ve výšce umístěným otvorem pronikalo trochu světla, které dodávalo prostoru matný polostín. Podle příjemné denní teploty Rhea Silvia usuzovala, že zima se už chystala uvolnit své chladné sevření, ve kterém doposud svírala pole. Místo, které kněží zvolili pro její věznění, se nacházelo v nejvyšší části Alby Longy, téměř na vrcholu *Mons Albanus*, Albanské hory, nedaleko chrámu Jupitera Latinského. Kdyby byla mohla vyjít ze své ponuré kobky, její pohled by dosáhl až k Albanské-

mu jezeru, vnořenému do zelených kopců, k nimž tolikrát jako dítě vzhlížela s obdivem. Zpěv volně létajících ptáků ji naplňoval závistí a smutkem. Uzavřená v tom malém prostoru přestala počítat dny, které strávila o samotě. Jedinou společností jí byl kněz s podobanou tváří, když jí nosil dvakrát za den jídlo, a otrokyně, která občas vyčistila jámu s výkaly a měnila slámu lůžka.

Nikdy na ni nepromluvili ani slovo, a když se pokoušela ona mluvit s nimi, otrokyně vždy ze strachu sklonila hlavu a kněz odvracel zrak na druhou stranu. Nic nebyly platné její prosby, aby jí dovolili alespoň se umýt. Ta trocha vody, kterou jí poskytl, stačila sotva k tomu, aby zahнала žízeň. V těch nejchladnějších dnech se jí dařilo sebrat aspoň hrst sněhu, který malým otvorem pronikal do kobky, a otírala si jím tělo, ale s koncem zimy jí i tato malá úleva byla odepřena.

Nakonec byla nucena se vzdát jakéhokoliv pokusu proložit osamocení a uzavírala se do páchnoucího světa mlčení, v němž jen rostoucí břicho bylo znakem postupujícího času. V nejhorších momentech, když cítila, že by jí zoufalství mohlo poznamenat každou myšlenku, hladila si rukama břicho a zpívala ještě nenarozenému dítěti ukolébavky, které se naučila jako malé děvčátko. Za dlouhých a tichých nocí si dovolila oddávat se neuskutečnitelným snům na budoucnost, ze které by Amulius zmizel a ona by mohla svobodně vychovávat to dítě, plod své zakázané lásky. A mohla by si myslet, že když naposledy došlo s Amuliem ke spojení, vůbec neočekávali, že by skutečně otěhotněla. Došlo k tomu přece vícekrát, a nikdy se nic nestalo. Proč by jí bohové měli ten zázrak dopřát právě teď?

V osamělosti své kobky se Rhee Silvii podařilo jakýmsi způsobem téměř přesvědčit samu sebe, že Mars ji skutečně přišel v chrámu navštívit, aby od něho dostala dar, který měl tu moc učinit ji šťastnou a zároveň ji děsit.

Po tvářích jí stékaly slzy a zanechávaly světlé stopy v nečistotě, do které ji odsoudili. Potřásla hlavou a pokusila se

představit si, že je na břehu Albanského jezera spolu se svým milým a s jejich dítětem. Jednoho rána ozářeného sluncem tak, až to bodá do očí, naučí on jejich syna lovit ty tučné a chutné ryby, které usušené tolikrát jedla u Numitorova stolu. Bude to den plný lásky a smíchu. Věděla sice, že nikdy nepřijde, ale byla to jediná myšlenka, která ji dokázala zachránit před šílenstvím.

Jak plynul čas a nevolnost zvolna mizela, cítila, že je její tělo stále slabší a slabší. Jídlo, které jí věznitelé dávali, stačilo sotva k tomu, aby se udržela při životě. Jedla ho vždy velmi pomalu a při každém soustu se modlila, aby její dítě rostlo do síly a zdraví i přesto, že bylo o mnoho ochuzeno.

Jednoho dne pocítila v žaludku svírání tak prudké, že ji to na celé hodiny přinutilo schoulit se na lehátku. Vtom uslyšela, jak se dveře jejího vězení bez předchozího varování otevřely. První denní jídlo už dostala, a tak jí na chvíli svítila naděje, že za ní posílají otrokyni, aby uklidila. Avšak ten, kdo se s úsměvem naplněným dojetím objevil ve dveřích, byl její mladý milenec.

Rhea Silvia skryla hlavu do dlaní v obavách, že už snad blázní, pak ale ucítila, jak ji jeho silné paže zvedly a stiskly v teplém a jemném objetí.

„Jsem špinavá, páchnu,“ bylo všechno, co dokázala říct s pocitem, že je hloupá, ale zároveň šťastná.

Neodpověděl. Zlíbal jí čelo, tváře i krk, poklekl před ní a tvář přitiskl k jejímu břichu.

Rhea Silvia mu vjela prsty do vlasů a z očí se jí začaly řinout slzy.

„Jak se ti podařilo dostat se dovnitř?“ vypravila ze sebe.

„Odpusť, že mi to trvalo tak dlouho, musel jsem ale čekat na první vhodnou příležitost.“

„Jakou?“

„Dnes poslali hlídat otroka, kterého znám a kterého se mi podařilo podplatit. Amulius a všichni kněží jsou kvůli obětování daleko od Alby Longy.“

„Riskuješ život!“

„Nikdo mě neuvidí. Začínal jsem daleko od tebe už bláznit.“

Rhea Silvia se znovu vrhla do jeho náručí, vdechujíc příjemnou vůni té pevné hrudi, kterou si tak často ve vzpomínkách přivolávala. Když se od něho konečně odtrhla, její oči už neplakaly, zářilo v nich nové světlo. „Jsem šťastná, že jsem tě mohla ještě jednou naposledy spatřit.“

„To neříkej,“ pokusil se o odpověď, ale ona mu položila ruku na ústa.

„Můžeme se rozloučit a dívat se přitom jeden druhému do očí. To je víc, než jsem doufala,“ řekla s úsměvem plným smutku.

„Ne, já...“

„Můj osud je předurčený,“ přerušila ho. „Moc dobře víš, že Amulius mi nikdy neodpustí.“

„Mýlíš se. Kdyby tě byl chtěl zabít, už by to byl udělal. Možná opravdu uvěřil tomu, co se říká, že tě oplodnil bůh Mars.“

Rhea Silvia se nevesele zasmála. „Jen nějaký hlupák tomu může skutečně uvěřit. Anebo někdo, kdo by na tom mohl něco vydělat, jako chrámoví kněží.“

„Ale ušetřil tě. Dovolil, abys dovedla do konce své těhotenství! To znamená, že má s tebou a... s ním jiné plány,“ uzavřel a položil jí ruku na břicho.

„Opravdu si myslíš, že by Amulius nechal žít Numitorova vnuka, legitimního následníka trůnu?“ Podívala se na něho a pohládila ho po tváři. „Tvého syna.“

„A co kdyby to naopak byl syn Amuliův? Kdyby právě o tom byl přesvědčen?“

Rhea Silvia se s nevýslovnou bolestí v srdci vymanila z jeho náručí. „Amulius není hlupák. Zmocnil se mě stokrát, aniž mě kdy oplodnil. Teď už dobře ví, že jeho sémě je zkažené stejně jako jeho duše. To, co roste v mém lůně, je tvůj syn.“

Zachmuřeně se na ni podíval. „Jak to můžeš tvrdit?“ zeptal se. Tedy... chtěl jsem říct... dělali jsme to víckrát a ty... zkrátka, nikdy předtím se nic nestalo.“

Cítila, jako by z ní veškerá síla vytékala na ledovou podlahu kobky, a aby neupadla, chytila se ho.

„Takže ani ty mi nevěříš?“ zamumlala. „A kdo tedy myslíš, že to byl? Mars? Amulius? Opravdu si to myslíš?“

Mladík ji dlouze pozoroval, pak se jeho rysy uvolnily a znovu ji k sobě přitiskl. „Odpust, že jsem zapochyboval.“

Rhea Silvia se od něho odtáhla, aby se mu mohla podívat do očí. „Chci, abys mi něco slíbil. Je to naposledy, kdy tě o něco žádám, než se vydám na cestu, kterou mi předurčili bohové.“

„Tak nemluv. Najdeme nějakou možnost. Jen musíš být trpělivá.“

„Moje jediná naděje je v tom, že mi dáš slib, o který tě chci požádat. Přijímáš?“

„Nedokážu bez tebe žít, rozumíš?“

Rhea Silvia si nevšímala jeho slov a s netečným klidem pokračovala. „Amulius počká, až porodím a pak, dřív než mě zabije, mě donutí přihlížet smrti mého syna. A to právě je trest, který pro mě chystá.“

„Není možné, aby byl někdo tak krutý.“

„On je víc než krutý, je šílený, chorý, plný zloby.“ Na chvíli se odmlčela a upřeně mu hleděla do očí. „Musíš mi slíbit, že zachráníš naše dítě.“

„A jak bych to mohl dokázat?“

„Nevím jak, ale najdeš způsob. Slib mi to, nebo si přivedím smrt hladu. Jen o toto žádám. Je to jediná naděje, o kterou se mohu opírat. Musíš něco udělat, cokoliv bude třeba, i tu největší hanebnost! Cokoliv!“

Zdálo se, že se mladík, svírán bolestí a přemírou odpovědnosti, každou chvíli zhroutl. Pak se na ni upřeně zadíval pohledem, který byl výmluvnější než tisíce slov. „Přísahám ti to na svůj život: naše dítě nezemře.“

Rhea Silvia se sesula k zemi, vysílená vypětím a hladem, ale zároveň s úlevou.

Mladý muž se pohnul k ní, když se ozvalo zabušení na dveře.

„Teď už musím jít. Pokusím se ještě se vrátit.“

„Už ne!“ zastavil ho výkřik Rhey Silvie. „Už nesmíš riskovat. Slíbil jsi mi, že ho zachráníš. Musíš zůstat naživu, abys mohl splnit, co jsi mi přísahal.“

Mladík zůstal dlouhou chvíli nehnutě stát, zatímco rány na dveře byly stále silnější, stále naléhavější.

„Nezapomenu na tebe,“ zašeptal konečně a spěšně odešel.

3

Alba Longa, r. 771 před Kristem

Rhea Silvia nehybně ležela schoulená v nejtemnějším koutě kobky. Nebýt lehkého pohybu její hrudi, mohl by si jeden myslet, že je mrtvá. Amulius už nějakou chvíli stál před kobkou a upřeně malým otvorem ve dveřích, k tomu účelu vytvořeným, pozoroval nejasné obrysy těla mladé ženy. Několik kroků od něho stál se založenýma rukama kněz s poďobanou tváří a sledoval ho. Opodál, za úbočím, které se svažovalo směrem k nejhustěji obydlené části Alby Longy, nehnutě vyčkávali dva otroci.

Amulius nedbal jejich přítomnosti. Opřel se rukama o dveře kobky, aby je otevřel, a vykročil směrem dovnitř. Pak se na jednou zarazil a zuřivě si mnul vous.

„Porod se už blíží,“ poznamenal kněz.

„Nuže?“

„Chceš, abychom ji přenesli do pohodlnější kobky?“

Amulius se prudce otočil: „Proč byste to měli dělat?“